

Veľká noc...

Boli sme tam v duchu, boli sme vo večeradle, v Getsemanskej záhrade a sprevádzali sme nášho Pána na jeho krížovej ceste. Videli sme jeho utrpenie i tých, čo tieto muky spôsobovali. Bola chvíľa, keď sme dvíhali kameň odsúdenia na zradného učeníka, na falošného veľkňaza, na zbabelého vládcu, chceli sme kameňovať surových vojakov i nevďačných ľudí, ale spomenuli sme si na Ježišovo slovo: „Kto je bez hriechu, nech hodí kameň...“ a zrazu sme sa zastavili. Veď ten kameň by patril aj mne, aj ostatným, pretože máme všetci nejakú účasť na Jeho mukách. Hľa, preto padáme na zem, k päte kríža, z ktorého kvapká vykupiteľská krv a zaznieva Ježišova všemohúca prosba: „Otče, odpusť im, lebo nevedia čo robia...“ A tak úprimne a pokorne prosíme: „Pane, zmiluj sa... Zhršli sme.“

„Máme od teba život, a ty od nás smrť. Zdravím a časnými dobrami si nás obdaroval, a my sme vo svojej dravosti stiahli z teba posledné rúcho. Zbavil si nás hriechu a vyhlásil za nevinných, a my sme ťa zaradili medzi lotrov. Sľúbil si nám celé svoje dedičstvo a pozval si nás bývať do svojho kráľovstva, a my sme ťa vyhnali zo zeme – medzi nebo a zem sme ťa zavesili... Pohrdali sme tebou za to, že si nás miloval a vo svojej trpezlivej láske si bol až do krajnosti zhovievavý. Stal si sa „bláznom“ z lásky k nám, a my sme sa ti smiali. „Pane, všetko nám odpusť a zmiluj sa nad nami.“

A potom prišla ďalšia chvíľa. Vtedy, keď sa zdalo, že je všetkému koniec a všetko je stratené... Vtedy, keď v našom srdci zaznievali výčitky svedomia a strach, keď sme sa schovali pred sebou samými, pred pravdou o sebe a chceli sme zakryť naše hriechy a viny, ale nedokázali sme sa už farizejsky pretvárať a nahovárať si, že sme dobrí a všetko je v poriadku... Vtedy, keď dali Ježišovo mŕtve telo Panne Márii a začal i rýchlo skončil sprievod a najsmutnejší obrad pochovania do Jozefovho hrobu... Vtedy, keď bolo hlboké ticho a Judáš, reprezentant najbeznadejnejších ale i najviac pyšných zúfalcov si kúpil povraz, aby sa obesil... Vtedy sa to stalo, všetko v hrobe i okolo hrobu sa rozziarilo Božou mocou i Božou slávou a stelesnená Božia Láska – vzkriesený Ježiš Kristus vyšiel z hrobu. Vychádza z neho ako náš brat, ako náš Pán, ako náš Vykupiteľ a Spasiteľ.

Všetko to, čo bolo sa zrazu zdá ako veľmi zlý sen, ktorý práve skončil. Nie, nebol to sen, bola to skutočnosť. Bolo to dielo nekonečnej Božej lásky. Plán Božej lásky

pripravený a uskutočňovaný už od počiatku sveta, od prvého hriechu. Je to skutočnosť – sú to dejiny – opravdivé dejiny. „Ďalej proroci predpovedali veľa vecí o veľkonočnom tajomstve, ktorým je Kristus: „Jemu nech je sláva na veky vekov. Amen.“ On prišiel z neba na zem, kvôli trpiacemu človeku, v lone Panny sa doň obliekol a vyšiel ako človek, v tele podliehajúcim utrpeniu vzal na seba utrpenie trpiaceho človeka a zničil utrpenie tela, duchom, ktorý nemohol zomrieť, zabil vrahyňu smrť.

Viedli ho ako baránka, zabili ho ako ovcu, vykúpil nás zo služby svetu akoby z Egypta a vyslobodil nás z diablovho otroctva akoby z faraónovej ruky, našu dušu označil svojím Duchom a údy nášho tela vlastnou krvou.

On hanbou pokrýl smrť a diabla rozplakal ako Mojžiš faraóna. On udrel nepravosť a nespravodlivosť odsúdil na neplodnosť ako Mojžiš Egypt.

On nás vyviedol z otroctva na slobodu, z tmy na svetlo, zo smrti do života, spod krutovlády do večného kráľovstva a urobil z nás nové kňazstvo a vyvolený ľud naveky. On je veľkonočný baránok našej spásy.

On v mnohých mnoho vytrpel: v Ábelovi ho zabili, v Izákovi mu zviazali nohy, v Jozefovi utekal do cudziny, v Jozefovi ho predali, v Mojžišovi vyložili na vodu, v baránkovi bol prebodnutý, v Dávidovi prenasledovaný a v prorokoch pohanený.

On si vzal telo z Panny, zavesili ho na drevo, pochovali do zeme, vstal z mŕtvych a vystúpil do nebeských výšin.

On je baránok, ktorý nevydal hlas, on je zabitý baránok, on sa narodil z Márie, krásnej ovečky, jeho vzali zo stáda a viedli na zabitie, večer sa obetoval a v noci ho pochovali. Na dreve ho nepolámali a pod zemou nepodľahol rozkladu. On vstal z mŕtvych a vzkriesil človeka z hlbokého hrobu. (Homília biskupa Melitona Sardského)

Ježiš vstal, i my vstaneme... Boh nás nenechá ležať v prachu poníženia. Vzkriesi nás k sláve. Vstaneme a vrátíme sa domov, do vlasti, k Otcovi. Pre túto krásnu nádej – ba istotu – je kresťanstvo najradostnejším náboženstvom a kresťan najradostnejším stvorením pod nebom.

Radosť patrí k životu kresťana podstatne. Ak je v nás ešte mnoho smútku, to je znak, že je v nás ešte mnoho nekresťanského. A toto by vlastne mala byť jediná naša bolesť, jediný náš dôvod k smútku, totiž, že nie sme ešte svätí. (León Bloy)

Mário Orbán

R.: Toto je deň Krista Pána, radujme sa, aleluja.

1. Oslavujte. Pána, lebo je dobrý, * lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky.
2. Teraz nech hovorí Izrael, že Pán je dobrý, * že jeho milosrdenstvo trvá naveky. — R.

3. Pánova pravica mocne zasiahla, * Pánova pravica ma zdvihla.
4. Ja nezomriem, budem žiť * a vyrozprávam skutky Pánove. — R.

5. Kameň, čo staviteľa zavrhlí, stal sa kameňom uholným.
6. To sa stalo na pokyn Pána; * vec v našich očiach obdivuhodná. — R.

Utrpenie a láska

Francúzsky básnik Paul Claudel si raz pošťožoval: „Jedna vec ma veľmi znepokojuje. Predpokladá sa, že všetci pôjdu do neba bez akéhokoľvek úsilia. bez akéhokoľvek presného presvedčenia. Boh predsa od nás nežiada toľko... Ja by som na prvom mieste ukázal, aké je potrebné upozorniť nečinných veriacich na nebezpečenstvo, ktoré im hrozí. Tu nejde o hrozby, ale o úpenlivú prosbu. Bázeň pred Bohom je začiatkom

múdrosti.“ Na začiatku nášho uspokojenia je veľmi slabé vedomie o tom, čo vlastne spôsobila neposlušnosť ľudí. Biblický príbeh o hriechu Adama a Evy sa chápe ako príbeh z ríše rozprávok. Ved' naozaj, kto kedy videl či počul rozprávajúceho hada? Lenže príbeh o prvotnom hriechu má svoje vyvrcholenie a naplnenie v umučení a smrti Ježiša Krista. Biblický príbeh o hriechu sa stal jasným svojím vyvrcholením - smrťou nevinného človeka na kríži. A Kristova smrť na kríži nie je legendou, lež bolestným historickým faktom.

Až tak ďaleko zašli ľudia v osobnej pýche, že v poškodení hriechom už nerozpoznávali dobro od zla. Dostať sa z tohto chorobného stavu a uzdraviť sa môžeme len tak, že sa vrátíme späť tam, kde sme spravili chybu. Akoby sme mali nakrútený film o hriechu a pustili si ho pospiatky od konca k začiatku, od utrpenia a smrti na kríži Ježiša Krista - druhého Adama, k stvoreniu prvého človeka - Adama. Taký je život Ježiša Krista, ktorý nás vedie späť do pôvodného Božieho raja cestou tichosti a pokory, skromnosti a jednoduchosti, obetavosti a darovania sa. Lebo do Božieho raja sa nemôžeme vrátiť bez svedomitého úsilia napodobňovať a osvojovať si Ježišov život. Potom sa na nás splnia Pavlove slová o tom, že kto bol s Kristom ukrižovaný - teda kto znehybnil krížom svoje hriechy, ten s Kristom vstane aj k novému životu. Čím úprimnejšie je naše úsilie „stať sa Kristom“, tým väčšia bude naša konečná radosť, keď ľudský život prenikne Boh svojou láskou. O koľko viac úsilia, obety, služby a osobného presvedčenia, o toľko radostnejšie veľkonočné aleluja zaznie v našom živote, naplnenom večnou Božou láskou

Róbert Bezák

Liturgický kalendár

13.IV. pondelok	sv. Martin, pápež, mučeník
14.IV. utorok	sv. Lidvína, panna
15.IV. streda	sv. Teodor, Bl. Damián de Veuster, kňaz
16.IV. štvrtok	sv. Galina, mučenica
17.IV. piatok	sv. Rudolf, mučeník
18.IV. sobota	sv. Antúza, panna

Pokoj vám!

Je veľkonočný večer. Apoštoli sú zhromaždení vo večeradle. Sú ešte pod ohromujúcim dojomom Golgoty. Zármutočnosť i úzkosť ich zhromaždili dovedna. Ježišov hrob je od rána prázdny. Hovorí sa o podivuhodných zjaveniach. Ľudia popierajú i obhajujú, ako to už pri záhadných udalostiach býva. Dvere večeradla sú obozretne zaistené. V búrlivých chvíľach sa nedôveruje nikomu. Situácia je vážna. Strach a neistota drží toto malé zhromaždenie pospolu. Možno je to predvečer prenasledovania.

A naraz? Čo sa stalo? Sv. Ján hovorí: „večer v ten istý prvý deň v týždni, keď boli učeníci zo strachu pred Židmi zhromaždení za zatvorenými dverami, prišiel Ježiš, stal si doprostred a povedal im: „Pokoj vám!“ (20, 19) Všetci sa naľakali. Mysleli si, že je to duch. Ježiš ich uisťuje: „Ja som to, nebojte sa!“ A keď im strach nezmizne z očí, hovorí im: „Čo sa ľakáte a prečo vám srdcia zachvacujú také myšlienky? Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja!“ (Lk 24, 38-39) Ukazuje im svoje ruky a bok. Pýta si jedlo, aby im dokázal, že je to on, naozaj prítomný svojím telom.

Apoštoli si vydýchnu. Ježiš je tu! Pán žije! A aké posolstvo im prináša! Posolstvo vzkriesenia je posolstvo Vianoc: „Pokoj vám!“ Prvým a posledným cieľom Ježišovho príchodu a vykúpenia je pravý, úplný a nezničiteľný pokoj. A tento pokoj vyrastá zo spojenia s ním: „Ja som vinič, vy ste ratolesti.“ Ježiš, ukrižovaný a vzkriesený Pán, zničil prameň všetkého nepokoja. Teraz ohlasuje pokoj svedomia, odpustenie hriechov ako ovocie svojej smrti, svojej obety, svojho kríža. Ustanovuje sviatosť - sviatosť zmierenia.

Ježišova smrť je rozhranie vo veľkom pre všetkých. Spoveď je rozhranie pre mňa. Spovednica je malá Kalvária. Staviam sa v nej pod kríž a Kristus mi vraví: „Dnes budeš so mnou v raji!“

Ján Chryzostom kard. Korec

Sväté omše vo Veľkonočnom týždni (B)

13.IV. Veľkonočný pondelok

8.00 + Jozef Tibenský a rodičia

14.IV. Veľkonočný utorok

18.00 + Štefan Kordoš, rodičia a zať Jozef

15.IV. Veľkonočná streda

18.00 + Ivan Klokner

17.IV. Veľkonočný piatok

18.00 + Fridrich Bilčík a manž. Mária

18.IV. Veľkonočná sobota

18.00 + Ignác Ježovít (ned. 90 rokov) brat Ján a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 76 – 100

19.IV. 2 Veľkonočná nedeľa (B)

8.00 + Anton Bardon a rodičia a syn Anton

9.15 + Štefan Herák (30 dní)

Končí sa Veľkonočná oktáva

Iba dnes

Desať minút zo svojho času venujem dobrému čítaniu. Akó je potrava nevyhnutná pre život tela, tak je dobré čítanie potrebné pre život duše.

„On je zárukou dobrého rozhovoru i dobrého jedla,“ tak sa v Paríži hovorilo o nunciovi Roncallim. Spoločenstvo pri stole a spoločenstvo v rozhovore patrili uňho nerozlučne k sebe už od jeho detstva. Vyrástol v chudobe. Väčšinou mali doma iba polentu (kukurličnú kašu), koláč bol veľkou výnimkou. Ale vždy vládli medzi nimi dobré vzťahy, rozhovor medzi starými a mladými, výmena názorov, spolupatričnosť okolo rodinného stola. Starosť o telo i o dušu vo vedomí sedliackeho syna z Bergama boli nerozlučne späté. Preto môže vyjadriť presvedčenie: Ako je potrava nevyhnutná pre život tela, tak je dobré čítanie potrebné pre život duše. Tento názor by mohol v nejednom ohľade doplniť; pre duševno-duchovný život je potrebné ešte aj iné:

modlitba a bohoslužba, sviatosti a aktívne prežívanie cirkevného roku. Vo všetkých týchto a iných dôležitých životných oblastiach si vždy robieval predsavzatia, rovnako v čítaní: „Dnes budem desať minút zo svojho času venovať dobrému čítaniu.“

Ako žiak a študent sa Angelo vrhol s veľkou horlivosťou do pokladníc štúdia. Od Františka Saleského sa naučil, že štúdium je pre kňaza ako ôsma sviatosť. Ale štúdium nikdy nemá byť samoúčelné. „Štúdium je jedno oko, povedzme pravé, ale keď pravé oko chýba, je málo hodné jedno oko, teda štúdium samo osebe.“ Hoci si Angelo usilovne zhromažďoval vedomosti, nikdy mu nešlo iba o kvantitu, ale viac o kvalitu. Keď raz povedal: „Mám v hlave celú knižnicu,“ zdôrazňoval, na čom mu skutočne záleží: „Čítať, koľko sa len dá, učiť sa, aby som si vytvoril naozaj zdravé a jasné princípy.“ Nie rozsah, ale schopnosť prijímať, nie rozumové poznatky, ale múdrosť srdca bola pre neho cieľom. Preto Roncalli radí: „Čítajte málo, ale dobre. A čo platí pre čítanie, to aplikujte na všetko: málo, ale dobre.“ Pri čítaní je potrebné dodržať, čo radí životná múdrosť:

- radšej menej ako veľa,
- radšej stráviť ako spotrebovať,
- radšej kvalitu ako kvantitu,
- radšej v pokoji ako náhlivo,
- radšej pravidelne ako tu i tam. Preto pápež Ján kladie dôraz na každodenné čítanie; chce denne aspoň desať minút čítať niečo kvalitné. Vytvoril si takýto návyk: „Každý deň, najmä pred spánkom, čítam dobrú knihu, ktorá mi prinesie duchovný úžitok.“

Aké čitateľské návyky mám ja? Starám sa o to, aby som pravidelne dostával potravu pre svoj duchovno-duševný rast? Ktorý čas je pre mňa vhodný na čítanie? Podľa čoho si vyberám knihy na čítanie? Iba náhodou sa stane, že čítam dobré veci? Je potrebné zasahovať do vlastných čitateľských návykov? Všetko sú to otázky, ktoré sa môžu vynoriť v rozhovore s priateľmi, v duchovnom vedení, vo sviatosti pokánia. Otázky o plánovaní vlastného všedného dňa. Prítom sa možno učiť z dobrých skúseností druhých:

- Nieкто číta denne odstavce zo Svätého písma.
- Čítanie a evanjelium dňa môžu byť dobrým prameňom.
- Kniha z veľkej duchovnej tradície alebo aj zo súčasnosti mi môže dať podnety. Napríklad Filotea sv. Františka Saleského alebo Duchovný denník pápeža Jána XXIII., ktorý sa číta ako Filotea 20. storočia. To, čo objavil dvadsaťročný Angelo, to prehlboval po celý svoj život: „Vo Filotei je toho dost, čo môže zo mňa urobiť svätca, ktorého postava zo dňa na deň opeknieva v ustavičnom napredovaní.“

Johannes Haas „Dekalóg pokoja

„Teraz je Syn človeka oslávený a v ňom je oslávený Boh.“

Jn 13,31

Teraz si predstavím posledný Ježišov večer s apoštolmi. Zadávam sa do Ježišovej tváre vo chvíli, keď Judáš vyšiel, aby ho zradil. Zadávam sa na ostatných apoštolov. Pokúsím sa nazrieť i do Ježišovho srdca, do jeho myšlienok a vnímať, čo asi prežíva, na čo myslí, čo cíti? Uvedomím si, že v prítomnosti Ježiša i apoštolov som tam i ja. Som rád, že v túto chvíľu môžem byť s Ježišom i s apoštolmi.

Som tak blízko Ježiša a počúvam ho: „Teraz je Syn človeka oslávený. Boh ho oslávi. Vy sa milujte navzájom. Po tom poznajú, že ste moji. Ešte chvíľu som s vami. Teraz nemôžete ísť so mnou.“

Ježišu, tvoje slová na rozlúčku chápem i nechápem. Chápem, že ma miluješ a že poznať nás možno iba podľa toho, že sa budeme navzájom milovať tvojou láskou.

Ako mám však chápať to, že vo chvíli, keď si zrádzaný, si oslávený, že Boh ťa oslávi?!

Keď sa cítim zrádzaný ja, keď mi niekto ublíži, keď sa cítim zranený, ani na myseľ mi nepríde cítiť sa oslávený. Vtedy je to tak, že moje myšlienky sú zranené, moje city sú zranené, môj pohľad je zranený, moje vnútro je zranené, zranené sú moje slová, moje reakcie, moje túžby, moje sily, moja viera, nádej i láska.

Akoby nič viac.

Ježišu,

ty máš však aj v ťažkej chvíli pred očami svojho Otca, a to aj vo chvíli, keď ťa zrádza človek, ktorého miluješ.

Ty neprestávaš byť sám sebou, neprestávaš kráčať cestou, ktorou ťa vedie Otec, ktorou ťa vedie láska, vieš, že tak môžeš osláviť Otca a Otec teba.

Vo svojich posledných slovách mi hovoríš o láske, o oslávení, o svojom odchode, o tom, že ešte nemôžeme ísť tam, kde si ty.

Možno trochu chápem, prečo nemôžem ešte ísť tade, kadiaľ ty.

Ako by som to dokázal bez daru tvojho Ducha, bez daru tvojho videnia, zmýšľania, zjednotenia sa s Otcom?!

Bez toho všetkého môžem dopadnúť len ako Peter, ktorý si namýšľal, že už teraz je schopný položiť život za teba.

Priznám sa, Pane, aj mne sa to často stáva, najmä keď sa ocitám vo chvíli, v ktorej je ťažko.

Ďakujem ti za tvoje slová na rozlúčku, ďakujem za slová o láske, podľa ktorej nás možno poznať, poznať, že sme tvoji, za slová o tvojom oslávení aj uprostred zrady, za slová o tom, že odchádzaš, i o tom, že zostávaš s nami..

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane...“ meditácie

POZITÍVNE SPRISAHANIE Pred niekoľkými týždňami nás navštívili naši známi a chceli sa ísť pozrieť do Múzea holokaustu.

Keď sme vstúpili do pochmurnej predsiene, uvažovala som, či som urobila dobre, že som sem šla. Priam telesne sa ma dotýkala hrozivá atmosféra koncentračných táborov. Výťahom sme sa vyviezli na najvyššie poschodie, kde sa začínala stála expozícia. Cítila som sa čoraz horšie. Uvedomila som si, že skutočnosť bola oveľa drastickejšia než vystavené dokumenty. Bolo to múzeum dejín zla.

Keď sme si prezreli fotografie svedčiace o hrôzach nacizmu, zišli sme na prízemie. Táto časť predstavovala hrdinov holokaustu - ľudí, ktorí riskovali svoje životy, aby zachránili Židov i ďalšie obete vojny.

Vtedy som si spomenula na článok, ktorý som čítala v novinách. Hovoril o tom, že všetkých týchto hrdinov nepoznáme a zrejme by sme ani nespočítali tých, čo riskovali vlastný život i životy svojich rodín pre záchranu prenasledovaných. Autor článku sa nakoniec podelil o túto skúsenosť: „Keď som raz hovoril o 'sprisahaní zla', prišiel za mnou jeden holandský záchranca a spýtal sa ma, prečo nikdy nehovorím o „pozitívnom sprisahaní“. Myslíte si, že by som mohol ukrývať židovské rodiny vo svojom dome bez aktívnej spolupráce doručovateľa, mliekara a dobrých susedov? Ved' na každého zachráneného človeka pripadalo asi sedem záchrancov. To bolo to „pozitívne sprisahanie.“

Keď sa vôkol nás šíri zlo, chráňme sa pred ľahostajnosťou a zapojme sa do „pozitívneho sprisahaní.“

Svet nebude nikdy dobrý, ale môže byť lepší.

Carl Zuckmayer

Lectio divina
Pozrite a verte

Jn 20,1-9

¹V prvý deň týždňa, včasráno, keď bola ešte tma, prišla k hrobu Mária Magdaléna a videla, že kameň je od hrobu odvalený. ²Bežala teda a prišla k Šimonovi Petrovi a k druhému učeníkovi, ktorého mal Ježiš rád, a povedala im: Vzali Pána z hrobu a nevieme, kam ho položili. ³Peter a ten druhý učeník šli k hrobu. ⁴Bežali obaja spolu, ibaže druhý učeník bežal rýchlejšie ako Peter, takže prišiel k hrobu prvý. ⁵Keď sa nahol, videl tam ležať plachty, ale dnu nevošiel. ⁶V zápätí za ním prišiel aj Šimon Peter, vošiel do hrobu a videl ležať plachty ⁷aj šatku, ktorú mal Ježiš na hlave. Tá však nebola medzi plachtami, ale zvinutá osobitne na inom mieste. ⁸Vtedy vošiel aj ten druhý učeník, ktorý prišiel k hrobu prvý. Videl a uveril. ⁹Ešte totiž nerozumeli Písmu, že má vstať z mŕtvych.

Ďalšie čítania: Sk 10,34.37-43; Ž 118,1-2.16-17.22-23; Kol 3,1-4

ČÍTANIE:

Je to pôsobivý príbeh o tom, ako „zmizlo“ Ježišovo telo. Ako prvá na to prišla Mária Magdaléna. O jej stretnutí s Ježišom sa môžeme dočítať vo veršoch, ktoré nasledujú po dnešnom čítaní. Tento úryvok sa sústreďuje najmä na dvoch učeníkov: Petra a iného, ktorého tradícia identifikuje ako apoštola Jána. Rozprávač nám hovorí, že Ján uveril, len čo uvidel v hrobe opustené plátno a šatku, ktorú mal Ježiš na hlave. Čo spôsobilo Jánove presvedčenie, že Ježiš žije? Niektorí autori si myslia, že to bolo preto, lebo plachty v hrobe boli zvinuté konkrétnym spôsobom - Ježišovým spôsobom, ktorý Ján dôverne poznal. Ten, kto to urobil, nebol mŕtvym, ale živým. Ján bol presvedčený, že to musel byť Ježiš. Toto bolo Jánovo prvé stretnutie so vzkrieseným Kristom. Povedal Ján o svojej viere Petrovi? Nevieme. Dozvedáme sa len toľko, že učeníci ešte nechápali Písmo, ktoré hovorilo, že Ježiš musí vstať z mŕtvych. Ale to sa čoskoro zmení... Mária Magdaléna, Peter, Ján a ostatní učeníci sa osobne stretli so vzkrieseným Kristom - čítame o tom vo veršoch, ktoré nasledujú po dnešnom čítaní v Jánovom príbehu. Svedectvá týchto učeníkov sú pre vieru kresťanov veľmi podstatné. Vedeli, že Ježiš zomrel na kríži. Vedeli, kde presne bol pochovaný a každý z nich sa stretol so vzkrieseným Kristom. Tieto stretnutia so vzkrieseným Ježišom potvrdili ich vieru v pravdu Písma: pretože vedeli, že to, čo sa povedalo a prorokovalo, je pravé Božie slovo.

MEDITÁCIA:

- Predstavme si, aké myšlienky a emócie musela mať Mária Magdaléna, keď našla prázdny hrob.
- Uvažujme o význame toho, že Ježiš vstal z mŕtvych. Prečo je to také podstatné pre kresťanskú vieru?
- Ako by sme vysvetlili význam veľkonočných udalostí priateľom?

MODLITBA:

Počas budúceho týždňa sa modlime tieto tri verše zo 118. žalmu: 24. verš: „Toto je deň, ktorý učinil Hospodin, plesajme a radujme sa v ňom!“ 22. verš: „Kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, stal sa uholným kameňom.“ 1. verš: „Ďakujte Hospodinovi, lebo je dobrý, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky.“ Počúvajte Pána, aby nám povedal niečo viac a využime príležitosť, aby sme sa mu svojimi vlastnými slovami poďakovali.

KONTEMPLÁCIA:

Dnešné prvé čítanie (Sk 10,34.37-43) pokračuje v téme svedectva. Peter teraz odvážne ohlasuje, že Boh vzkriesil Ježiša z mŕtvych. Káže evanjelium, aby sa ľuďom, ktorí v neho uverili, mohli odpustiť hriechy. V Kol 3,1-4 čítame, že v Kristovi sme zažili svoje vlastné „vzkriesenie“ do nového duchovného života. Mali by sme teda žiť skôr vo svetle večných hodnôt než dočasných pozemských záujmov.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku